

Arrest

nr. 94 913 van 11 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 april 2012 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 oktober 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MONET, die *loco* advocaat J. LEFERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster treedt op 24 juli 2010 in de Filipijnen in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.2. Verzoekster vraagt op 11 oktober 2010 bij de Belgische ambassade te Manilla een visum type D (lang verblijf) aan teneinde haar Belgische echtgenoot te vervoegen. Het gevraagde visum wordt haar op 11 juli 2011 toegekend.

1.3. Verzoekster, die op 6 augustus 2011 het Rijk binnenkomt, wordt op 6 oktober 2011 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 23 april 2012 de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 17 september 2012 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

[...]

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° stelt dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is van de echtgenoten of partners.

Gelet op het feit dat uit het negatieve relatieverlag dd. 28.10.2011 blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de betrokkene en haar partner en dat zij zich op 03.03.2012 op een ander adres dan dat van haar echtgenoot liet inschrijven;

Gelet op het feit dat aan de betrokkene op 25.07.2011 een B20-visum werd afgeleverd, zij pas sinds 08.08.2011 in België bij haar partner verbleef, zij op 06.10.2011 in het bezit werd gesteld van de F-kaart en uit het politieverlag van de samenwoningstcontrole verder blijkt dat de betrokkene al op 10.10.2011 uit het huis van de referent verhuisde en de gezamenlijke vestiging bijgevolg van korte duur was;

Gelet op het feit dat uit het onderzoek van het parket van de procureur des Konings naar het op 24.07.2010 in het buitenland afgesloten huwelijk van de betrokkene en de referentiepersoon het volgende blijkt: “in hoofde van minstens één van de betrokkenen blijkt immers de wil tot het vestigen van een duurzame levensgemeenschap niet aanwezig te zijn” en dat bijgevolg op 22.02.2012 een negatief advies omtrent de erkenning van de huwelijksakte aan de gemeente Roeselare werd overgemaakt;

Gelet op het feit dat de betrokkene niet werkt en zij maandelijks leefloon krijgt uitgekeerd;

Gelet op het feit dat de betrokkene evenwel een medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat zij geschikt is om arbeid te verrichten;

Gelet op het feit dat de betrokkene zelf aangeeft nog familie te hebben wonen in de Filippijnen (moeder, broers, zussen, nonkels, tantes, neven en nichten) met wie zij nog regelmatig contact heeft via internet en telefoon;

Gelet op het feit dat de integratie van de betrokkene bijgevolg nog niet van dien aard is dat zij het behoud van haar verblijfsrecht kan rechtvaardigen en dat zij nog bindingen heeft met haar thuisland;

Gelet op al deze feiten, wordt het verblijfsrecht van de betrokkene ingetrokken. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in een exceptie op dat het beroep onontvankelijk is omdat verzoekster in het verzoekschrift heeft nagelaten een middel te ontwikkelen.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad merkt op dat verzoekster bij de uiteenzetting van haar enig middel betoogt dat “*terzake zijn dus alle voorwaarden voldaan van artikel 42quater, §4, 4[°] van de Vreemdelingenwet*”. Zij geeft voorafgaand tevens een uiteenzetting waarom zij deze mening is toegedaan. Verweerder kan aldus niet gevolgd worden waar hij stelt dat de wettelijke bepaling waarop het middel is gebaseerd niet wordt aangewezen en dat het verzoekschrift geen middel bevat gericht tegen de bestreden beslissing.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enig middel van verzoekster is gesteld in de volgende bewoordingen:

“Aangezien verzoekster geboren is te [...] (Filipijnen) en de Filipijnse nationaliteit heeft:

Op 24/07/2010 is verzoekster in [...] (Filipijnen) gehuwd met de heer [D. D.].

Vóór het huwelijk deed de heer [D. D.] zich voor als een liefhebbende partner, doch eens gehuwd en verenigd in België diende verzoekster te constateren dat haar echtgenoot psychisch labiel was en haar uitschelde, bedreigde en agressief behandelde;

Verzoekster moest aldus in de nacht van zondag 9 oktober op maandag 10 oktober 2011 de echtelijke woonst te ontvluchten in haar pyjama en zonder schoenen en haar toevlucht zoeken in de woning van haar broer [J.], die reeds lange tijd in België woont;

De echtgenoot van verzoekster met wie zij reeds huwde in 2010, doch hem pas kon vervoegen begin augustus 2011 toen zij een visum bekwam, was inmiddels sterk geëvolueerd en geobsedeerd van mijn eerste echtgenote, met wie hij een nieuwe relatie wilde beginnen zodat hij verzoekster uitschold en agressief behandelde en haar al tierend toeriep “Ik haat je”.

Terzake is de oorzaak van het beëindigen van het huwelijk van verzoekster met een burger van de Unie, nl. de heer [D. D.] te wijten aan het huiselijk geweld in hoofde van de heer [D. D.].

Verzoekster legt in haar stukken het bewijs voor dat zij werd opgevangen in “De Bremstruik”.

Zonodig vraagt zij met getuigen dit huwelijks geweld te mogen bewijzen en daartoe datum en uur te stellen.

Daarenboven is het manifest onjuist dat verzoekster niet werkt en een maandelijks leefloon krijgt uitgekeerd;

Dat dit slechts enkele maanden het geval was, net na de breuk met de heer [D. D.].

Naderhand is verzoekster dadelijk beginnen te werken:

- *bij het interimkantoor T-interim van 09/04/2012-22/05/2012*
- *bij het interimkantoor Start People van 12/06/2012-14/09/2012*

Verzoekster kan dadelijk opnieuw starten, zo zij opnieuw rechtsgeldig mag werken in België.

Terzake zijn dus alle voorwaarden voldaan van art. 42 quater, §4,4[°] van de Vreemdelingenwet. [...]”

3.2.1. De *in casu* relevante bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de

familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° [...]

2° [...]

3° [...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° [...]

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. [...]

§ 3. [...]

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

3.2.2. De bestreden beslissing is gegrond op artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling kan verweerder gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde stellen aan het verblijfsrecht van een familielid van een Belgische onderdaan die zelf geen burger van de Unie is indien er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging.

Het is niet betwist dat verweerder binnen voormelde termijn van drie jaar is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing. Evenmin wordt door verzoekster betwist dat er op het ogenblik van het

nemen van de bestreden beslissing geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging met haar echtgenoot.

3.2.3. Verzoekster houdt evenwel voor dat verweerder niet kon overgaan tot het nemen van de bestreden beslissing omdat zij voldoet aan alle voorwaarden vervat in artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling voorziet dat geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet indien er sprake is van een bijzonder schrijnende situatie, *“bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek”*, en voor zover het betrokken familielid kan aantonen *“werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”* Het betreft hier cumulatieve voorwaarden.

Verzoekster betoogt allereerst dat de oorzaak van de beëindiging van de gezamenlijke vestiging met haar Belgische echtgenoot het gevolg is van het huiselijk geweld van haar echtgenoot. In het administratief dossier is evenwel geen enkele aanwijzing voorhanden dat verzoekster slachtoffer was van huiselijk geweld en ook in het kader van huidig beroep legt zij hier geen afdoende bewijs van voor. Zij legt enkel een stuk voor dat zij in de periode van 22 december 2011 tot 17 februari 2012 verbleef in een crisiswoning van 'De Bremstruik' te Roeselare, doch dit stuk bevat als dusdanig geen aanwijzing over de redenen dat zij beroep diende te doen op een dergelijke crisiswoning. Er kan op grond van het enkele geven dat verzoekster nadat zij de woning van haar echtgenoot verliet tijdelijk verbleef in een crisiswoning nog niet automatisch worden besloten dat zij slachtoffer was van huiselijk geweld. Er blijkt bovendien uit de stukken van het administratief dossier ook dat de politie reeds op 28 oktober 2011 vaststelde dat verzoekster niet meer woonachtig was bij haar echtgenoot doch verbleef bij haar broer, daar waar zij pas op 22 december 2011 beroep deed op een crisiswoning. In het advies dat het parket van de Procureur des Konings te Brugge op 22 februari 2012 uitbracht inzake het in het buitenland afgesloten huwelijk tussen verzoekster en de Belgische onderdaan is er zelfs sprake van dat verzoekster reeds op 9 oktober 2011 de gezamenlijke woonst heeft verlaten. De Raad stelt daarnaast ook vast dat verzoekster in het kader van voormeld onderzoek naar schijnhuwelijk werd verhoord door de politiediensten, doch dat zij hierbij op geen enkel ogenblik melding maakte van feiten van huiselijk geweld.

In het kader van huidige annulatieprocedure komt het verder aan verzoekster toe de aangevoerde schending van artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Het gegeven dat verzoekster er niet in slaagt aannemelijk te maken dat zij slachtoffer was van huiselijk geweld en zich aldus in een bijzonder schrijnende situatie in de zin van voormelde bepaling bevond, heeft niet tot gevolg dat de Raad dient in te gaan op haar vraag om met getuigen het huwelijks geweld te mogen bewijzen. De Raad herinnert hierbij ook aan het feit dat, gelet op artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet, de procedure voor de Raad schriftelijk is.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij zich op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing bevond in een bijzonder schrijnende situatie zoals bedoeld in artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet. Er blijkt aldus niet dat verweerder ten onrechte het verblijfsrecht van meer dan drie maanden van verzoekster beëindigde in toepassing van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Een onderzoek van het betoog van verzoekster dat het manifest onjuist is dat zij niet werkt en een maandelijks leefloon krijgt uitgekeerd dringt zich dan ook niet meer op, nu – zelfs indien dit betoog dient te worden aangenomen – hieruit nog niet volgt dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden om op grond van artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet op zelfstandige wijze het verblijfsrecht te behouden. Zoals hierboven reeds aangehaald, zijn de voorwaarden vooropgesteld in voormelde bepaling immers cumulatieve voorwaarden.

De aangevoerde schending van artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS